

PREDICĂ LA TĂIEREA ÎMPREJUR A DOMNULUI IISUS HRISTOS

„...Când a venit ziua a opta, în care trebuia tăiat împrejur Pruncul, l-au pus numele Iisus, nume care fusese spus de înger!” (Luca 2, 21)

Frați creștini,

Bunul nostru Mântuitor Iisus Hristos, Cel ce S-a smerit pe Sine luând trup omenesc, nu S-a rușinat a se supune întru toate legii lui Moise pe care Însuși i-o dăduse pe muntele Sinai. Prima supunere a Fiului față de Tatăl Ceresc a fost atunci când S-a învoit să se întrupeze din Fecioara Maria, să Se facă Prunc și să Se nască în sărăcie, în peștera Betleemului, în frig. Altă supunere față de legea veche a fost atunci când a primit tăierea împrejur, la opt zile de la nașterea Sa.

În ziua hotărâtă de lege, Pruncul a fost tăiat împrejur și-l S-a pus numele Iisus de către bătrânul Iosif și Fecioara Maria, căci așa îi spusese îngerul Gavriil Feciarei Maria, mai înainte de a Se zămisi Hristos în pântecul ei, că: **„Iisus Se va chema!”**. Mântuitorul S-a tăiat împrejur nu pentru că avea păcate, ci pentru a Se arăta supus și împlinitor al legii și ca să ne arate nouă, oamenilor, că El a purtat trup omenesc adevărat, nu trup închipuit, și în al treilea rând pentru a ne da pildă de smerenia Sa cea mai adâncă, fiindcă S-a arătat chiar ca un om supus păcatului, deși El nu avea niciun păcat.

Pentru ce S-a tăiat împrejur a opta zi și nu în altă zi ?! Sfinții Părinții noștri, împreună cu Sfântul Grigore de Nyssa, ne spun că ziua a opta închipuie ziua veșniciei odihne a veacului al optulea, care va să fie. Primele șase zile sunt zilele creștii, ale lucrării, ziua a șaptea este ziua odihnei Domnului, ziua sabatului pământesc care trece mereu ca și omul, de aceea se și repetă săptămâna din șapte în șapte zile, iar ziua a opta este simbolul veacului viitor, ziua veșniciei prăznuiri cu Hristos, care nu se va sfârși în veac.

De aceea și Învierea Domnului a avut loc tot în ziua a opta, care este Sfânta Duminică. Trei botezuri a primit Domnul nostru Iisus Hristos pe pământ: primul botez a fost tăierea împrejur la opt zile, când I S-a pus numele, al doilea botezul pocăinței, de la Ioan, în râul Iordan, care făcea o legătură între Vechiul Testament și Noul Testament; ultimul botez și cel desăvârșit a fost botezul Sângelui Său, pe care Iisus Hristos L-a primit și a voit să moară pe Cruce și să-și verse Sângele pentru mântuirea noastră.

O, adâncul smereniei lui Hristos, căci S-a smerit luând trup de lut, S-a făcut prunc neputincios înaintea oamenilor, S-a smerit născându-Se în ieslea vitelor și departe pe pământ străin. S-a smerit, lăsându-Se păzit de un bătrân, bătrânul Iosif, El, care era Dumnezeu, Cel ce era păzit în cer de legiuni de îngeri; S-a smerit să fie înfășat cu scutece și pipăit de mâini omenești, Cel ce domnește pe tron de văpaie, de foc și nu poate fi văzut de Heruvimi și Serafimi; S-a smerit primind trupeasca tăiere împrejur ca un om păcătos, Cel ce a venit să piardă păcatele lumii și să le înece cu scumpul Său Sânge.

Dar pentru ce S-a smerit atât de mult Mântuitorul nostru ?! Pentru că prea mare a fost mândria omului și această rană nu putea fi vindecată decât cu alifia smereniei lui Hristos. Neascultarea lui Adam și a Evei cu ascultare se vindecă, mândria cu smerenie se lecuiește. Pentru aceasta spune Sfânta Scriptură că I-a dat Dumnezeu un Nume, care este peste tot numele, adică Iisus, ceea ce înseamnă Mântuitor: **„Ca-ntru numele lui Iisus, tot genunchiul să se plece, al celor cerești și al celor pământești, și al celor dedesubt. Și toată limba să mărturisească că Iisus Hristos este Domn întru Slava lui Dumnezeu – Tatăl.”**

De aceea, iubiți creștini, și noi astăzi să-L mărturisim și să-L slăvim pe Cel ce a dat nume la toate cele ce vedem pe cer și pe pământ, căci astăzi, prin tăierea Lui împrejur I S-a pus nume mai presus de tot numele. Astăzi Emanuil se arată oamenilor, astăzi Unsul Domnului ne descoperă numele Său cel necunoscut; astăzi Fiul lui Dumnezeu se numește întâia oară de oameni Iisus, precum S-a numit mai înainte de îngerul Gavriil în Nazaret. Acolo arhanghelul a rostit și Fecioarei acest nume, care acum se repetă.

Păstorii îl aud, Betleemul învață pe de rost numele lui, iar magii îl duc mai departe. Popoarele încep să-L cunoască, păgânii cred întru El, bisericile se înalță întru numele Lui, iar creștinii poartă acest nume scump în inimi, în gură, pe limbă și în tot locul.

O, cât de scump este sub soare numele Preadulcelui Iisus ! Cu El se pecetluiește Evanghelia lui Hristos, cu El se laudă Biserica lui Dumnezeu, cu El se înarmează apostolii la propovăduire, cu El se laudă Petru la Roma, cu El se îmbărbătează Pavel; cu El se întăresc credincioșii în primejdii, cu El se ard vrăjmașii. Acest nume scump – Iisus – dacă Îl repetăm des și cu credință se izgonesc diavolii dintre noi oamenii, și duhurile păcatelor din inimi.

Acest nume Îl au de toiag călătorii în pribegia lor; pe acesta Îl repetă călugării în mănăstiri și prin pustietăți, iar pustnicii îl au ca sabie ascuțită pentru a se apăra de duhurile necurate. Cu numele lui Iisus își păzesc fecioarele comoara sufletului lor; în numele lui Iisus apostolii și urmașii lor adevărați au tămăduit bolnavii, au îviat morții, au dezarmat împărații păgâni și i-au legat pe draci. Cu acest sfânt nume s-au înarmat mucenicii când erau aruncați în văpaia focului și la fiarele sălbatice. Întru acest sfânt nume, al lui Iisus Hristos, creștinii scot vrajba și ura din casele lor, desfrânarea și minciuna și tot păcatul din viața lor. Cu numele lui Iisus se vindecă bolile, se împacă oamenii, se îmblânzește mânia lui Dumnezeu, se alungă seceta, se înmulțește roada câmpului, sporește pâinea pe masă, intră bucuria Duhului Sfânt în casă, se îmbânzesc vrăjmașii, se mântuiesc sufletele noastre.

Fericiți creștinii care zic mereu, oriunde se află cu mintea, cu gândul și cu inima, rugăciunea acesta scurtă: „**Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul !**”, căci zicând-o cât mai des se pecetluiește numele lui Iisus în noi. Se spune în viețile sfinților despre Sfântul Ignatie, purtătorul de Dumnezeu care a fost mâncat de fiarele sălbatice în arenă, că la strângerea rămășițelor trupului lui, creștinii au găsit scris pe inima lui cu litere de aur: „**Iisus Hristos !**”. Și pe inimile altor sfinți purtători de Dumnezeu, pustnici, pustnice și mulți creștini, care au avut acest frumos obicei să zică des rugăciunea lui Iisus, cu sufletul și cu inima, s-a găsit scris „**Iisus Hristos !**”.

Fericiți toți creștinii care au aflat dulceața numelui lui Iisus, că aceia nu mai duc lipsă de nimic pe acest pământ. Nenorocirea cea mai mare de pe fața pământului este că oamenii nu-L cunosc pe Iisus și nici nu vor să-L cunoască. Trăiesc fără de El și nu știu ce le lipsește. Suferințele, necazurile în familii, dușmănia și răutatea, despărțirile dintre soți, judecățile și toată greutatea vieții din familii, și la bătrâni și la tineri, provin tocmai din lipsa aceasta a lui Iisus din viața lor.

Sunt bătrâni de șaizeci, șaptezeci de ani, care s-au bucurat de Nașterea lui Hristos, au colindat atâtea ierni, cântând despre Iisus că S-a născut în Betleem, dar câți Îl mai cunosc astăzi cu adevărat pe Iisus, căci oamenii fac din sfintele sărbători zile de chefuri și beții, aducând insulte grave Preabunului Mântuitor. De s-ar naște Domnul de mii de ori, dacă nu Se naște și în inima noastră, zadarnic S-a născut pentru noi pe pământ; dacă nu facem inima noastră iesele curată pentru pruncul Iisus ca să locuiască în noi și să-L încălzim cu dragostea inimii noastre, cu cântecele și rugăciunile noastre, zadarnic ne numim creștini.

Căci după ce facem toate blestemățiile și călcările de lege, mai tragem nădejde și să ne fie bine, să ne mântuim sufletul, să ne ducem în raiul cel frumos al lui Iisus Hristos! Ce înșelare grozavă va fi la sfârșit pentru acești creștini! Să nu ne înșelăm singuri, fraților, că dacă Dumnezeu n-a cruțat pe îngerii și i-a aruncat jos în prăpastia iadului pentru mândria lor, cum vom scăpa noi, creștinii, care am primit legea și stăm nepăsători și împietriți față de poruncile lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu ne trimite aici ca răsplată a păcatelor fel de fel de ispite și necazuri, căci toată călcarea de poruncă va lua dreaptă răsplătire. Nici un păcat nu va rămâne nepedepsit, căci Dumnezeu nu se lasă batjocorit.

Pe cel ce lipsește de la biserică fără pricină întemeiată îl așteaptă tulburare în familie. Pe cel care preacurvește și se ține de beții îl așteaptă boli grele, osândă vremelnică și veșnică, și dezbinare în familie. Cine nu ascultă de preoți se lipsește de binecuvântarea lui Dumnezeu în viață. Pe cei care se împotrivesc părinților îi ajunge blestemul lor și cel dumnezeiesc, căci mor de moarte grabnică și grea, iar dincolo îi așteaptă foc nestins. Cine ia viața pruncilor, prin avort, se aseamănă lui Irod care a omorât 14.000 de prunci. Cine ține minte răul și nu-l iartă pe aproapele nu va vedea fața lui Hristos.

De aceea, iubitorilor, să ne silim să-L cunoaștem pe Iisus Hristos, Care S-a smerit pentru noi; nu-L putem cunoaște în altă parte decât aici în casa Lui, în biserica Lui cum am auzit în Sfânta Evanghelie de astăzi, că Maica Domnului îl pierduse când era copil de doisprezece ani și, după trei zile L-a găsit în biserică, în casa Tatălui Său, iar El le-a spus: **„De ce M-ați căutat în altă parte, nu știați că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu ?!”**.

În cărțile bisericii să citim despre El în toate zilele. Să fie grija cea mai de căpetenie de a-L cunoaște, de ști cum să facem mai bine voia Lui, cum să-L iubim mai mult și prin fapte cât mai frumoase să-i placem Lui.

Îmi amintesc de o istorioară care are un bogat înțeles sufletesc pentru noi. Un rege, placând odată la vânătoare, s-a rătăcit de ceilalți prin păduri, apoi flămând, obosit și însetat a ajuns într-un sat sărac. Nimeni nu-l cunoștea, fiindcă el era îmbrăcat în haine modeste ca pentru vânătoare și nici nu voia să spună nimănui cine este. Cu această ocazie a vrut și el să vadă cam ce fel de supuși are în stăpânirea sa. Dar ce observă bietul rege?! De prima dată a fost foarte rece primit de săteni. Oamenii priveau la el și pe fața lor se putea citi dispreț și răutate. Parcă i-ar fi zis: „Dar de unde ai mai venit și tu, mai vagabondule?” Cu multă greutate îl primi unul dintre cei săraci în casă și-i aduse ceva de mâncare, din ce îi mai rămăsese lui. Apoi îl odihni într-o cameră rece, unde a tremurat de frig până dimineața. A doua zi, fără să spună nimănui cine este, regele se întoarse la palatul său, se îmbrăcă în toate podoabele regale și trimise un general să-i aducă pe omul acela care-l găzduise. Ajungând omul în fața tronului regal și văzându-l pe rege în fața ochilor a rămas uimit și rușinat, recunoscând în el pe călătorul pe care-l găzduise atât de rău și fața de care se purtase atât de urât. Regele îi zise: „Mă cunoști?”; el buimăcit și încurcat, nu știa cum să-și

mai ceară scuze, spunând ca da, însă n-a avut o purtare așa de binevoitoare pentru el. Tremurând de frică, nu știa ce să mai zică bietul om.

Așa va fi și cu noi dacă nu ne străduim din toate puterile noastre să-L cunoaștem pe Regele Regilor, Împăratul Împăraților, pe Iisus Hristos care a venit printre noi să ne vâneze sufletele, smerit și umilit, s-a născut în iesle și în frig, între dobitoace și lumea nu L-a primit, nu L-a cunoscut iar acum umblă flămând și însetat, bolnav și nemâncat, sărac și dezbrăcat, în chipul unor săraci, al unor văduve, al unor orfani care se află printre noi.

Dacă nu-L cunoaștem în lumea aceasta nici într-un fel, să fim siguri că atunci când îl va trimite El pe voievodul Mihail să ia sufletele noastre, să ne cheme în fața tronului Lui dumnezeiesc, atunci Îl vom cunoaște, și în zadar ne vom cere scuze și iertare. Atunci, în ziua judecății ne va zice El: **„Acum Mă cunoașteți voi pe Mine? Până acum unde ați fost? Voi nu ați știut de Biserica Mea? Voi n-ați știut ce este mila pe pământ ! Ați făcut numai voia demonilor, a vrăjmaților !”**. Da, fraților, atunci Îl vor cunoaște toți cei ce L-au hulit, cei ce nu L-au primit și se vor rușina, fiindcă nu au vrut să-L cunoască aici în lumea asta, dar atunci, va fi însă prea târziu... prea târziu...

Ferice de cei ce-L cunosc pe Domnul Iisus Hristos și-L slujesc Lui, și își închină Lui viața lor – **„toată viața să o dăm Domnului”**, așa se spune în sfintele slujbe. Toată viața să o punem la picioarele Scumpului Mântuitor, căci El pentru noi a venit. Să ne trezim și să începem mai devreme să-L cunoaștem pe Domnul, să cunoaștem voia Lui și legea Lui, ca să ne fie Mântuitor și nu Judecător ! Un alt Mântuitor nu ne mai trimite Tatăl, nu mai vine altul să ne mântuiască; să nu aștepte nimeni un alt Mântuitor pentru că nu va mai veni, ci va veni Dreptul Judecător ca să judece vii și morții așa cum zicem în „Crez”. Să ne străduim să ne prindă clipa aceea, zilele acelea pregătiți, împăcați cu El, ca să fim ai Lui pe vecie.

Rugăciune

Doamne, Iisuse Hristoase, nume scump și dulce, care ești rostit în ceruri, pe pământ și pretutindeni, vino în inimile noastre Doamne ! Încălzește-ne cu darul tău și fă-ne Tu sfinți cu puterea și cu iubirea Ta de oameni, ca să fim ai Tăi pe veci de veci ! Amin.